

Arrest

nr. 220 282 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, een verzoek tot internationale bescherming in, in België.

Uit het onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij opeenvolgend verzoeken tot internationale bescherming indiende op 13 juni 2017 in Roemenië en op 3 juli 2017 in Zweden.

Op 13 oktober 2017 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Roemeense instanties, die op 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Europese Verordening (EU) Nr.

604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III Verordening) instemden met het verzoek. Hierbij informeerden zij dat zij op respectievelijk 28 juli 2017 en 15 augustus 2017 instemden met de verzoeken tot terugname van Zweden en Denemarken.

Op 27 oktober 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : M. (...)

voornaam : D.T. (...)

geboortedatum : (...).1985

geboorteplaats : Talkeef

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3(2) j° 18(1)c van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Irak van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 12.09.2017 aangetroffen te Brussel en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Hij was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel, waar hij op 26.09.2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Vingerafdruckenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 13.06.2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië, op 03.07.2017 in Denemarken en op 12.07.2017 in Zweden. De betrokkene werd gehoord op 09.10.2017 en verklaarde dat hij Irak in juli 2014 verliet. Hij trok naar Turkije, waar hij verbleef tot 05.05.2017. De betrokkene reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije en vervolgde zijn weg naar Roemenië. Daar bracht hij naar eigen zeggen een week door waarvan 1 dag bij de politie, 1 dag in een opvangcentrum in een hem onbekende plaats en 3 à 4 dagen op straat in de stad Timisoara. De betrokkene stelde dat hij werd gedwongen tot het indienen van een verzoek voor internationale bescherming. De betrokkene verliet Roemenië en trok via onder meer Duitsland en Denemarken door naar Zweden, waar hij volgens zijn verklaringen uit vrije wil internationale bescherming vroeg. Omdat de Zweedse instanties hem meedeelden dat hij naar Roemenië diende terug te keren verliet hij Zweden en vervolgde hij zijn weg naar België.

Wat Denemarken betreft ontkende de betrokkene dat hij daar een verzoek voor internationale bescherming indiende en stelde dat enkel zijn vingerafdrucken werden geregistreerd.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 13.10.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties, die op 26.10.2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze voegde toe dat ze op 28.07.2017 en 15.08.2017 instemden met verzoeken voor terugname van respectievelijk Zweden en Denemarken.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij in België werd opgepakt, België de mensenrechten respecteert en snel beslist inzake beschermingsverzoeken. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij in Roemenië slecht werd behandeld en op straat belandde. Hij voegde verder toe dat er geen werk is in Roemenië waardoor hij zijn familie dan ook niet zal kunnen onderhouden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat hij in Roemenië werd gedwongen tot een verzoek voor internationale bescherming en dit wel uit vrije wil deed in Zweden en België herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker uitsluit.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Roemenië slecht werd behandeld wensen we te benadrukken dat de betrokkene, die volgens zijn verklaringen zowat een week in Roemenië verbleef, niet nader duidde waaruit die volgens hem slechte behandeling bestond. Een loutere verklaring is in deze onvoldoende. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Roemenië die aannemelijk maken dat een overdracht aan Roemenië een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.

Betreffende de verklaring dat hij op straat belandde merken we op dat de betrokkene duidelijk stelde dat hij 1 dag bij de politie in een hem onbekende plaats en 1 dag in een opvangcentrum in een hem eveneens onbekende plaats doorbracht. Verder leefde hij naar eigen zeggen 3 à 4 dagen op straat in Timisoara. We zijn van oordeel dat op grond van de verklaringen van de betrokkene niet kan worden geoordeeld dat hem geen onderdak en bijstand werd geboden. We stellen verder te vermoeden dat de betrokkene, die Roemenië als een transitland beschouwde, de hem geboden opvang zelf verliet.

Betreffende de verklaring dat hij in Roemenië niet genoeg zal kunnen verdienen om zijn familie (in Irak) te onderhouden wensen we te benadrukken dat het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse

than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."

De Roemeense instanties stemden op 26.10.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Roemeense instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek voor internationale bescherming. Roemenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Roemeense autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Roemenië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Tijdens zijn gehoor stelde de betrokkene last te hebben van tandproblemen. Hij maakte geen melding van andere gezondheidsproblemen. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Roemenië zal worden opgevangen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 3(2) j° 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Roemeense instanties.”

Op 5 december 2017 is de verzoekende partij onder escorte vertrokken naar Roemenië.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de wet, in het bijzonder” van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, tweede alinea; 7; 17 en 18, eerste alinea, c) van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

“3.2. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het terugnameverzoek werd op 13 oktober 2017 aan Roemenië gericht die deze vraag positief beantwoordde.

Roemenië voegde in haar antwoord er aan toe dat zij reeds eerder eenzelfde verzoek van Zweden op 28 juli 2017 en van Denemarken op 15.08.2017 positief beantwoorde.

Evenwel blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er sprake is van een Eurodac code 1 treffer die betrokkene kwalificeert als asielaanvrager in Roemenië.

Bij gebreke van enige registratie in Roemenië bestaat er geen zekerheid over enige asielaanvraag in Roemenië.

Daarentegen zijn er wel vingerafdrukregistraties in Denemarken en in Zweden waarvan verwerende partij weet dat enkel de registratie in Zweden met een asielaanvraag gepaard ging.

Verwerende partij diende bijgevolg haar terugnameverzoek aan Zweden te richten in toepassing van artikel 7 van de Dublin III- Verordening die de rangorde van de criteria om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag vastlegt en in alinea 2 van dit artikel als eerste criterium stelt dat de Lidstaat van de eerste asielaanvraag verantwoordelijk is.

In casu is dit Zweden.

De criteria vermeld in de artikelen 3, al. 2 en 18, al. 1, c) van de Dublin III-Verordening zijn bijgevolg als ondergeschikt aan het toepasselijke artikel 7, al. 2 van voormelde verordening niet van toepassing.

De criteria aan de hand waarvan de Lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag wordt bepaald zijn van toepassing in de volgorde waarin zij in de tekst van voormelde Dublin III-Verordening voorkomen (art. 7, al. 1 van voormelde Dublin III- Verordening van 26 juni 2013) . Bij gebreke van haar vraag aan Zweden diende verwerende partij soeverein te beslissen de asielaanvraag in behandeling te nemen.

Schending van artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3, al. 2; 7; 18, al. 1, c) en 17 van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013;

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit

gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en niet pertinent en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Toelichting. Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende; partijen' (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volles werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 3, al. 2, 7, 18 al.1, c) en 17 van de Dublin III verordening.

- het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag in Roemenië zou hebben ingediend. Er zouden enkel vingerafdrukken geregistreerd zijn in Denemarken en Zweden waarbij de registratie in Zweden met een asielaanvraag gepaard ging.

Zweden zou aldus de verzoekende partij bevoegd zijn voor de terugname van de verzoekende partij en de behandeling van de asielaanvraag.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978/79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.06.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de feitelijke en juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Vooreerst laat de verzoekende partij gelden dat zowel uit het administratief dossier als uit de bestreden beslissing blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werd genomen te Roemenië te RO/NRO CENTRAL BUCURESTI HQ op 13.06.2017.

Terwijl de vingerafdrukken pas op 12.07.2017 werden geregistreerd in Zweden.

Bovendien verklaarde de verzoekende partij tijdens haar verhoor :

“Vingerafdrukken werden genomen in Roemenië, Zweden en Denemarken. In Roemenië werd ik opgepakt en gedwongen asiel aan te vragen. In Denemarken werden enkel mijn vingerafdrukken genomen toen ik onderweg was naar Zweden. In Zweden zelf werden mijn vingerafdrukken ook genomen omwille van vrijwillige asielaanvraag.”

De raadsman van de verzoekende partij gaat in het verzoekschrift dus in tegen de verklaringen van zijn cliënt tijdens het verhoor.

Roemenië is wel degelijk bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij o.g.v. artikelen 3.2 en 18 van de Dublin III-Verordening.

De kritiek van de verzoekende partij manifest ongegrond. De verwerende partij merkt op dat de Roemeense instanties de asielaanvraag van verzoeker conform de wettelijke bepalingen zullen onderzoeken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten om welke redenen de hoorplicht zou geschonden zijn en met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Tot slot beklemtoont de verwerende partij dat de Roemeense autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname van de verzoekende partij.

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij onder artikel 12 (4) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen indienen. De verzoekende partij levert op het eerste gezicht geen beging van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje, het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 143.052 dd. 13.04.2015)

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij na de overdracht niet zal toegelaten worden tot de asielprocedure in Roemenië.

De verzoekende partij laat de motieven van de bestreden beslissing overigens onbesproken. Hij concentreert zich enkel op de vraag welke lidstaat bevoegd is, hetgeen erop wijst dat hij louter een voorkeur heeft voor Zweden.

De verwerende partij wenst dienaangaande nog op te merken dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de verzoekende partij of de wens in een lidstaat te kunnen verblijven, geen grond is voor de toepassing van de Dublin III-Verordening.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3.2 en 18(1)c van de Dublin III-Verordening. Daarnaast wordt verduidelijkt dat aan de verzoekende partij op grond van deze bepalingen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt en dat zij zal worden teruggeleid naar Roemenië, dat overeenkomstig genoemde verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Onderzoek van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3.2, 7, 17 en 18(1)c van de Dublin III-Verordening, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van de Dublin III-Verordening luiden als volgt:

“Artikel 3

(...)

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

“Artikel 7

Rangorde van de criteria

1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

3. Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.”

“Artikel 17

Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

“Artikel 18

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

In voorliggende zaak betwist de verzoekende partij de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. Zij stelt dat er geen zekerheid bestaat over enige asielaanvraag in Roemenië en meent dat Zweden als lidstaat waar het eerste verzoek werd ingediend verantwoordelijk is.

De verzoekende partij lijkt er echter aan voorbij te gaan dat zij tijdens haar gehoor op 9 oktober 2017 zelf verklaarde dat zij in Roemenië werd opgepakt en werd gedwongen om asiel aan te vragen. Dit gebeurde op 13 juni 2017, zoals eveneens wordt aangestipt in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt verder dat er sprake is van Eurodac treffers op 13 juni in Roemenië te “RO/NRO CENTRAL BUCURESTI HQ”, op 3 juli 2017 in Denemarken en op 12 juli 2017 in Zweden. In het verzoek tot terugname gericht aan de Roemeense instanties op 13 oktober 2017 werd aangegeven dat België Roemenië verantwoordelijk acht voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, waarbij wordt gewezen op hoger geschetste historiek. Hierbij wordt onder meer uitdrukkelijk aangehaald dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij op 13 juni 2017 asiel aanvraagde in Roemenië. Op 26 oktober 2017 antwoordden de Roemeense bevoegde diensten dat zij instemmen met het verzoek tot terugname omdat de verzoekende partij op 13 juni 2017 inderdaad een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië, maar dat zij verdween voor zij de mogelijkheid hadden haar te interviewen, waarna haar dossier op 20 juli 2017 werd afgesloten. Zij achten zichzelf verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek op grond van artikel 18(1)c van de Dublin III-Verordening. De Roemeense autoriteiten geven ten slotte ook aan dat zij eveneens instemden met de verzoeken tot terugname van Zweden en Denemarken op respectievelijk 28 juli en 15 augustus 2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij op 13 juni 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië, zodat Roemenië en niet Zweden – waar zij pas op 12 juli 2017 werd geregistreerd – de eerste lidstaat is waar een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd. Ook de verzoekende partij gaf voorheen zelf aan op 13 juni 2017 – naar eigen zeggen gedwongen – een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië, voor zij haar reis naar Denemarken, Zweden en België verderzette. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift voorhoudt geen asielaanvraag te hebben ingediend in Roemenië kan geen afbreuk doen aan de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier, namelijk dat zij wel degelijk een verzoek indiende op 13 juni 2017 in Roemenië. Het gehele betoog van de verzoekende partij dat is opgehangen aan de stelling dat zij geen verzoek indiende in Roemenië maar pas voor het eerst een verzoek indiende in Zweden – waardoor Zweden volgens haar volgens de (volgorde van de) criteria van de Dublin III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is – is gelet op het voorgaande niet dienstig. De verzoekende partij kan immers niet ernstig voorhouden dat zij geen verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië nu uit het administratief dossier onbetwistbaar blijkt dat zij er op 13 juni 2017 een dergelijk verzoek indiende.

Evenmin kan zij van de Zweedse autoriteiten verlangen dat deze soeverein beslissen toch het verzoek te behandelen. De Raad kan nog herhalen dat hij gelet op zijn annulatiebevoegdheid niet bij machte is zich in de plaats te stellen van de beslissende overheid. Overigens kan worden opgemerkt dat Zweden zich evenmin verantwoordelijk achtte voor het behandelen van het verzoek en daarom eveneens een verzoek tot terugname richtte tot de bevoegde Roemeense instanties, waarmee deze laatsten op 28 juli 2017 instemden.

Verder merkt de verwerende partij terecht op dat de verzoekende partij geenszins aanvoert, laat staan aantoonst dat zij in Roemenië geen toegang zou hebben tot de asielprocedure. Zij laat de verdere motieven van de bestreden beslissing ongemoeid.

Ten slotte toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van het verdragsrecht of dat deze nationale bepalingen hierop zou hebben laten primeren.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3.2, 7, 17 en 18(1)c van de Dublin III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij ten slotte in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, dient de Raad vast te stellen dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU